

Spiritul Profeției: Călăuzind și Învățând

Cele Două Table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger

2012-10-15

Cele două table ale lui Habacuc 3 din 95

Introducere: Temelia celor două table ale lui Habacuc

Această serie se intitulează Cele Două Table ale lui Habacuc. Până acum, am preluat anumite adevăruri din hărțile din 1843 și 1850, nu pentru a le apăra biblic în acest punct, ci pentru a stabili că Ellen White susține aceste adevăruri. Afirmăția noastră este că, dacă respingeți aceste adevăruri fundamentale, respingeți în același timp Spiritul Profeției. Dorim să consemnăm mai întâi acest lucru.

Trecere în revistă a istoriei millerite și strigătul de la miezul nopții

În prima noastră prezentare, am schițat istoria mileritilor, reperatele profetice de la 1798 la 1844. În ultima noastră prezentare, am analizat mai îndeaproape istoria de la timpul de întârziere până la închiderea ușii, la 22 octombrie 1844, identificând acel timp ca fiind Strigătul de la Miezul Noptii. Strigătul de la Miezul Noptii a intrat în istorie la adunarea de tabără de la Exeter, 12–17 august 1844, și a continuat până la 22 octombrie 1844. Timpul de întârziere, care a început în martie 1844, face parte din Strigătul de la Miezul Noptii și din procesul de curățire care a pregătit un popor să proclame solia lui.

Am sperat să întemeiem ieri acest lucru în inimile și mințile voastre. Toate ilustrațiile din Cuvântul lui Dumnezeu privitoare la vremurile de întârziere vorbesc despre sfârșitul lumii. Ellen White, comentând asupra 1 Corinteni 10:11, spune: „Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai mult pentru vremea noastră decât pentru zilele în care a trăit.” 1 Corinteni 10:11 spune: „Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” Istoria mileritilor este o istorie a ceea ce va avea loc la sfârșitul lumii. Toate aceste istorii biblice ale timpului de întârziere și ale celor ce urmează ilustrează ceea ce avea să se petreacă în timpul de întârziere al mileritilor și în Strigătul de la miezul nopții. Trebuie să înțelegem aceste lucruri, deoarece istoria urmează să se repete.

Cei 2520: Aprobarea lui Ellen White

Ne-am ocupat de primul subiect de pe aceste Grafice, deși nu l-am menționat prea mult. Prima doctrină pe care vrem să o arătăm că Ellen White o susține în mod clar este 2520. Primele două prezentări au fost concepute pentru a ne conduce aici. Măine dimineață, vom începe să analizăm Continuu pe acest Grafic.

Aducându-ne aminte de călăuzirea și învățătura Domnului

Să începem cu Life Sketches, pagina 196: „Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât dacă vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa din istoria noastră trecută.”

Singurul lucru de care un creștin trebuie să se teamă pentru viitor este să se abată de pe cale și să fie pierdut. Lucrul de care trebuie să ne temem nu este neobținerea vieții veșnice. Aici, Sora White spune că nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, în afară de două lucruri. Acesta este un pasaj bine cunoscut din Spiritul Profetic în adventism, dar rareori auzi pe cineva dezvoltând la ce călăuzire și la ce învățături se referă ea.

Vom arăta că călăuzirea la care se referă ea este istoria Strigătului de la Miezul Noptii. În istoria Strigătului de la Miezul Noptii, Hristos conducea în timpul întârzierii, în venirea și proclamarea Strigătului de la Miezul Noptii și în închiderea ușii la 22 octombrie 1844. El a rânduit acea istorie pentru a forma un popor care să poată intra prin credință împreună cu El în Locul Preasfânt. Ar trebui să ne temem să uităm acea istorie deosebită, precum și învățăturile Sale.

Vom arăta că a existat o învățătură specifică ce a produs Strigătul de la Miezul Noptii. Acea învățătură nu a fost prăbușirea Imperiului Otoman la 11 august 1840, nici starea morților, care a apărut în istoria Soliei celui de-al Doilea Înger din istoria millerită. A fost o învățătură specifică din istoria millerită care a produs Strigătul de la Miezul Noptii, unde Domnul a condus, iar noi nu avem nimic de temut pentru viitor decât să uităm călăuzirea Sa și învățătura Sa.

Sugerăm că simbolul atât al călăuzirii Sale, cât și al învățaturii Sale este Strigătul de la Miezul Noptii. Să citim din nou acest pasaj din prima viziune a lui Ellen White: „Pe această cărare poporul advent călătorea spre cetatea care se afla la capătul mai îndepărtat al cărării. Ei aveau o lumină puternică așezată înapoia lor, la începutul cărării, despre care un înger mi-a spus că era strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, ca să nu se împiedice. Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicându-și brațul Său drept și slăvit, iar din brațul Său ieșea o lumină care se revărsa peste grupul advent, și ei strigau: «Aleluia!» Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusesese până acolo.”

Ei tăgăduiesc Strigătul de la Miezul Noptii și, în legătură cu Strigătul de la Miezul Noptii, susțin că Domnul nu-i călăuzea în Strigătul de la Miezul Noptii. Ei tăgăduiesc călăuzirea lui Dumnezeu în Strigătul de la Miezul Noptii. „Lumina dinapoia lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric deplin, și s-au poticnit, au pierdut din vedere ținta și pe Isus și au căzut de pe cărare, jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.”

Strigătul de la miezul nopții în context

Vom privi încă o dată istoria Strigătului de la Miezul Noptii pentru a o așeza în context înainte de a trata subiectul celor 2520.

Din Tragedia veacurilor, paginile 391–395: „Când a trecut timpul la care venirea Domnului fusese mai întâi așteptată, în primăvara anului 1844” — acesta este timpul de întârziere, prima

dezamăgire — „aceia care priviseră cu credință spre arătarea Sa au fost, pentru o vreme, cuprinși de îndoială și nesiguranță. În timp ce lumea îi socotea ca fiind cu totul înfrânți și dovediți că hrăniseră o amăgire, izvorul lor de mângâiere era încă Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți au continuat să cerceteze Scripturile, reexaminând dovezile credinței lor și studiind cu grijă profețiile pentru a primi mai multă lumină.”

Dacă mulți au făcut aceasta, înseamnă că au fost și unii care nu au făcut-o. Nu spune „ei”; spune „mulți” — aici sunt două categorii. „Mărturia Bibliei în sprijinul poziției lor părea limpede și concludentă. Semne care nu puteau fi greșit înțelese arătau că venirea lui Hristos era aproape. Binecuvântarea specială a Domnului, atât în convertirea păcătoșilor, cât și în reînvierea vieții spirituale între creștini, mărturisise că solia era din Cer. Și, deși credincioșii nu-și puteau explica dezamăgirea, simțeau totuși încredințarea că Dumnezeu îi călăuzise în experiența lor trecută.

Împletite cu profețiile pe care le consideraseră ca aplicându-se timpului celei de-a doua veniri erau învățături adaptate în mod special stării lor de nesiguranță și de așteptare încordată și menite să-i încurajeze să aștepte cu răbdare, în credința că ceea ce acum era întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie lămurit la timpul cuvenit.

În acel paragraf, se spune: „Împletite cu profeții pe care ei le consideraseră ca aplicându-se timpului celei de-a doua veniri . . .” Ce profeții credeau ei că se aplicau celei de-a doua veniri? Cele 2520, cele 2300 și cele 1335. Ei credeau că toate aceste trei profeții de timp se încheiau în 1843 și că aceea era cea de-a doua venire.

Printre aceste profeții se afla și aceea din Habacuc 2:1–4: „Voi sta la locul meu de strajă și mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, sufletul celui îngâmfat nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.”

Încă din anul 1842, îndrumarea dată în această profeție de a „scrie vedenia și a o face lămurită pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga” i-a sugerat lui Charles Fitch pregătirea unei hărți profetice pentru a ilustra viziunile din Daniel și Apocalipsa. Publicarea acestei hărți a fost privită ca o împlinire a poruncii date de Habacuc. Nimeni însă nu a observat atunci că, în aceeași profeție, este prezentată o aparentă întârziere în împlinirea viziunii — un timp de zăbovire. După dezamăgire, acest pasaj al Scripturii a apărut ca fiind foarte semnificativ: „Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va întârzia. . . . Cel neprihănit va trăi prin credința lui.”

Diagrama din 1843 și Spiritul Profeției

Nu contează dacă faceți o lucrare obișnuită sau o lucrare neobișnuită — termeni pe care Ellen White îi folosește pentru lucrarea conferinței și, respectiv, pentru lucrarea de autoîntreținere. Fie că mergeți la principalele lucrări de autoîntreținere din adventism, fie la Conferința Generală sau la Institutul de Cercetare Biblică, dacă îi întrebați despre Carta din 1843, ei vor spune: „Sunt multe greșeli pe această Cartă.” Ei nu sunt de acord cu Ellen White, care spune că Domnul Și-a ținut

mâna deasupra „unei greșeli” în unele dintre cifrele de pe această Cartă.

Dar ei se așază, de asemenea, în opoziție față de Cuvântul lui Dumnezeu. În Habacuc, se spune că această vedenie „nu va minți”. Vedenia pe care Pionierii trebuiau s-o așeze pe Harta din 1843, și pe care au așezat-o, este o împlinire a textului din Habacuc 2. Aceasta este vedenia pe care ei trebuiau s-o pună pe această Hartă, iar Habacuc 2 spune că această vedenie „nu va minți”. Așadar, când spuneți că această Hartă este „plină de greșeli”, vă împotriviți atât Spiritului Profetic, cât și Bibliei.

O parte din profeția lui Ezechiel a fost, de asemenea, o sursă de putere și mângâiere pentru credincioși: „Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, ce este zicala aceasta pe care o aveți în țara lui Israel, și care spune: Zilele se prelungesc și orice vedenie dă greș? Spune-le, așadar: Așa vorbește Domnul Dumnezeu. . . . Zilele sunt aproape și împlinirea oricărei vedenii. . . . Eu voi vorbi, și cuvântul pe care-l voi rosti se va împlini; nu va mai fi amânat.” „Cei din casa lui Israel zic: Vedenia pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte și el procește despre vremuri îndepărtate. De aceea spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu; niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi amânat, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini.” Ezechiel 12:21–25, 27, 28.

Două categorii de închinători

Observați că ea vorbește despre două categorii de închinători. Ea spune că mulți, când a venit această dezamăgire, au continuat să studieze profețiile, indicând că a existat o categorie care nu a continuat. Vom primi mai multă lumină cu privire la deosebirea dintre cele două categorii.

Împlinirea din Habacuc 2:1–4 este această Hartă din 1843 și Harta din 1850. Chiar și în Habacuc, versetul 4 spune că cel neprihănit va trăi prin credința lui și despre cel a cărui inimă se înalță. El descrie două categorii de închinători. Istoria Strigătului de la Miezul Noptii produce două categorii de închinători, iar acestor două categorii li se adresează Habacuc.

În paragraful următor, după ce face referire la Habacuc 2 și Ezechiel, ea identifică una dintre categorii: „cei care așteaptă”. Cine sunt cei care așteaptă? Ei sunt aceia care împlinesc Daniel 12: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la 1335.” Această categorie este cea a celor care așteaptă.

Cei care așteptaseră s-au bucurat, crezând că El, Cel care cunoaște sfârșitul de la început, privise de-a lungul veacurilor și, prevăzând dezamăgirea lor, le dăduse cuvinte de curaj și de speranță.

Am avut un apel de la o soră care lucrase timp de câțiva ani într-una dintre țările Europei de Est. Ea era de acolo, s-a mutat în Statele Unite, iar când a înțeles acest mesaj, s-a mutat înapoi. S-a confruntat cu împotrivire, familia ei bisericească de odinioară contactând conducerea din țara ei pentru a-i „închide ușa”. Recent, Domnul i-a deschis ușa pentru a împărtăși acest mesaj unor grupuri.

Ea a sunat dis-de-dimineată, împărtășind că un obstacol era transportul. Aveau nevoie de o mașină pentru a călători și a învăța acest mesaj, dar le lipseau fondurile. De îndată ce au ajuns în acest loc, prieteni din Statele Unite, convinși de Domnul, au trimis suficienți bani pentru a cumpăra o

mașină.

Acesta este tipul de experiență prin care treceau cei dezamăgiți. Ei erau dezamăgiți, dar Domnul i-a condus la Scripturi ca să-i încurajeze, spunând: „Această dezamăgire a fost sub călăuzirea Mea. Doar continuați să mergeți înainte.”

Dacă n-ar fi fost asemenea pasaje din Scriptură, care îi îndemneau să aștepte cu răbdare și să-și păstreze neclintită încrederea în cuvântul lui Dumnezeu, credința lor ar fi slăbit în acel ceas de încercare.

Pilda celor zece fecioare și vremea întârzierii

Observați cum Sister White leagă parabola celor Zece Fecioare de Habacuc 2, întrucât ambele tratează despre un timp de întârziere și despre două clase de închinători.

Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist. În Matei 24, ca răspuns la întrebarea ucenicilor Săi cu privire la semnul venirii Sale și al sfârșitului lumii, Hristos arătase unele dintre cele mai importante evenimente din istoria lumii și a bisericii, de la prima Sa până la a doua Sa venire; și anume, distrugerea Ierusalimului, marele necaz al bisericii sub persecuțiile păgâne și papale, întunecarea soarelui și a lunii și căderea stelelor. După aceasta, El a vorbit despre venirea Sa în împărăția Sa și a relatat pilda care descrie cele două categorii de slujitori care așteaptă arătarea Sa. Capitolul 25 se deschide cu cuvintele: „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare.” Aici este adusă în atenție biserica ce trăiește în zilele de pe urmă” — acum, ea aplică aceasta la istoria millerită, dar observați ce spune — „Aici este adusă în atenție biserica ce trăiește în zilele de pe urmă” — cine este „biserica ce trăiește în zilele de pe urmă”? Aceasta suntem noi.

Același lucru este arătat la încheierea capitolului 24. În această parabolă, experiența lor este ilustrată prin incidentele unei căsătorii orientale. „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înțelepte și cinci neînțelepte. Cele neînțelepte și-au luat candelile, dar n-au luat untdelemn cu ele; însă cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor, împreună cu candelile. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții s-a auzit o strigare: Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.”

Venirea lui Hristos, astfel cum a fost vestită prin mesajul primului înger, a fost înțeleasă ca fiind reprezentată prin venirea Mirelui. Reforma larg răspândită de sub proclamarea apropiatei Sale veniri corespundea ieșirii fecioarelor. În această pildă, ca și în Matei 24, sunt reprezentate două categorii. Toate își luaseră candelile, Biblia, și în lumina ei ieșiseră în întâmpinarea Mirelui. Dar, în timp ce cele neînțelepte și-au luat candelile fără untdelemn, cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor. Cele înțelepte primiseră harul lui Dumnezeu, puterea regeneratoare și iluminatoare a Duhului Sfânt, care făcea din Cuvântul Său o candelă pentru picioarele lor. Ele studiau Scripturile pentru a cunoaște adevărul și căutau cu seriozitate curăția inimii și a vieții. Acestea aveau o experiență personală și o credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său, care nu puteau fi doborâte de dezamăgire și întârziere. Altele se mișcau din impuls, depinzând de credința fraților lor, mulțumindu-se cu emoții bune, dar lipsindu-le o înțelegere temeinică a adevărului sau o lucrare

autentică a harului. Ele nu erau pregătite pentru întârziere și dezamăgire. Când au venit încercările, credința lor a slăbit, iar luminile lor au ars slab.

„Pe când mirele întârzia,”

Când a întârziat Mirele? 22 martie 1844. El întârzie. Ce se va întâmpla acum? Aceste două categorii vor fi date pe față.

Când uităm Strigătul de la Miezul Noptii și cădem de pe cale în lumea rea de dedesubt, arătăm că nu înțelegem Evanghelia. Evanghelia Veșnică este lucrarea lui Hristos în a produce două clase de închinători, pe temelia unui mesaj profetic de punere la probă. De la timpul de întârziere până la închiderea ușii, acesta este apogeul Evangheliiei Veșnice. Aici, Domnul ia două clase în timpul de întârziere, căutând să le conducă împreună cu Sine în Judecată, și le trece printr-un proces de încercare pentru a dovedi dacă au cu adevărat untdelemn sau nu. Acesta este punctul culminant al lucrării lui Hristos de a despărți aurul de zgură, grâul de neghină, pe cei înțelepți de cei nechibzuți.

„Pe când mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit.” Prin zăbovirea mirelui este reprezentată trecerea timpului când era așteptat Domnul, dezamăgirea și aparenta întârziere. În acest timp de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inima împărțită a început curând să slăbească, iar eforturile lor să se relaxeze; însă aceia a căror credință se întemeia pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau o stâncă sub picioarele lor, pe care valurile dezamăgirii nu o puteau spăla. „Au ațipit toate și au adormit”; o categorie, în nepăsare și părăsire a credinței lor, cealaltă categorie așteptând cu răbdare până când avea să fie dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării, și aceștia din urmă păreau să-și piardă, într-o anumită măsură, zelul și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și cei superficiali nu se mai puteau sprijini pe credința fraților lor. Fiecare trebuie să stea în picioare sau să cadă pentru sine însuși.

Când a venit dezamăgirea, două categorii au început să doarmă în mod diferit; însă chiar și fecioarele înțelepte și-au pierdut o parte din zelul lor. Domnul călăuzea în aceasta, astfel încât, atunci când solia Strigătului de la Miezul Noptii a venit la adunarea de tabără de la Exeter, El să împlinească o lucrare în mijlocul lor.

Procesul de încercare: timpul de zăbovire și strigătul de la miezul nopții

Din Spirit of Prophecy, volumul 4, pagina 228: Amintiți-vă că acest proces — Strigătul de la Miezul Noptii, de la Timpul de Întârziere până la închiderea ușii — este Domnul care Își pune poporul la încercare. Strigătul de la Miezul Noptii de la adunarea de tabără din Exeter, în proclamarea lui până la 22 octombrie 1844, este doar o parte a acelei istorii. El nu poate fi separat de timpul de întârziere, care pregătește efectul Strigătului de la Miezul Noptii între cele două clase de închinători. Trebuie să înțelegeți Strigătul de la Miezul Noptii, pentru că, dacă nu îl înțelegeți, cădeți de pe cale.

„Dumnezeu a hotărât să-Și pună la probă poporul. Mâna Sa a acoperit o greșală în calcularea perioadelor profetice. Mâna Sa, mâna Domnului, a acoperit o greșală singulară în calcularea perioadelor profetice, la plural. Adventiștii nu au descoperit eroarea și nici cei mai învățați dintre opozanții lor nu au descoperit-o. Aceștia din urmă spuneau: «Calcularea voastră a

perioadelor profetice este corectă. Un mare eveniment este pe punctul de a avea loc; dar nu este ceea ce prezice domnul Miller; este convertirea lumii, și nu a doua venire a lui Hristos.»»

Timpul așteptării a trecut, iar Hristos nu S-a arătat pentru izbăvirea poporului Său. Cei care Îl așteptaseră pe Mântuitorul lor cu credință și dragoste sincere au trăit o amară dezamăgire. Totuși, Domnul Își împlinise scopul: El pusese la încercare inimile acelor care mărturiseau că așteaptă arătarea Sa. Între ei erau mulți care fuseseră mânați mai degrabă de teamă decât de dragoste pentru adevăr. Când evenimentul așteptat nu a avut loc, acești oameni au declarat că nu erau dezamăgiți; ei nu crezuseră niciodată că Hristos va veni. Ei s-au numărat printre cei dintâi care au luat în răs durerea adevăraților credincioși.

Acesta a fost scopul Domnului. Nu avem nimic de temut pentru viitor, decât în măsura în care uităm cum ne-a călăuzit Domnul în experiența noastră din trecut, și nimic de temut decât dacă uităm învățăturile Domnului din experiența noastră trecută. Sugerăm că nu puteți separa această călăuzire de învățătura Sa.

Schițe biografice ale lui James White și Ellen G. White, 1888, paginile 186–187: „Dumnezeu Și-a încercat și Și-a pus la probă poporul prin trecerea timpului în 1843. Greșeala — o greșeală singulară — pe care au făcut-o în calcularea perioadelor profetice n-a fost descoperită de îndată nici chiar de oamenii învățați care se împotriveau vederilor acelor care așteptau venirea lui Hristos. Acești erudiți de seamă declarau că domnul Miller avea dreptate în calculul timpului, deși îl contraziceau cu privire la evenimentul care avea să încununeze acea perioadă. Dar ei și poporul lui Dumnezeu care aștepta se aflau într-o greșeală comună în chestiunea timpului.”

Credem pe deplin că Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a rânduit ca poporul Său să treacă printr-o dezamăgire, care era bine menită să descopere inimile și să formeze caractere adevărate — nu numai să le descopere inimile, ci și să le formeze caracterele, aducând lucrurile într-un punct în care acestea aveau să fie demonstrate în criza care vine la Strigătul de la Miezul Noptii. Cei care primiseră solia primului înger din teamă de judecățile lui Dumnezeu, nu pentru că iubeau adevărul și doreau o moștenire în Împărăția cerurilor, s-au arătat acum în adevărata lor lumină. Ei au fost printre cei dintâi care i-au ridiculizat pe cei dezamăgiți, care tânjeau cu sinceritate după arătarea lui Isus și o iubeau. Această probă a lui Dumnezeu, care cercetează cel mai adânc, a descoperit adevăratele caractere ale acelor care, în ceasul încercării, aveau să se sustragă răspunderii și ocării prin tăgăduirea credinței lor.

Cei care fuseseră dezamăgiți nu au fost lăsați în întuneric; căci, cercetând perioadele profetice cu rugăciuni stăruitoare, a fost descoperită greșeala — singura greșeală — și urmărirea trasării creionului profetic de-a lungul timpului de întârziere. În așteptarea plină de bucurie a venirii lui Hristos, aparenta întârziere a viziunii nu fusese luată în seamă și a fost o surpriză tristă și neașteptată. Totuși, chiar această încercare era deosebit de necesară pentru a-i dezvolta și întări pe credincioșii sinceri în adevăr. Timpul de întârziere era deosebit de necesar. El nu numai că urma să pună în evidență cele două clase și să înceapă să le dezvolte caracterele, care aveau să fie date pe față în istoria Strigătului de la Miezul Noptii până la închiderea ușii, ci era necesar și pentru a-i întări pe aceia care aveau să iasă de partea cea bună a chestiunii. Nu puteți despărți timpul de întârziere de Strigătul de la Miezul Noptii sau de închiderea ușii.

Când tăgăduiți Strigătul de la Miezul Noptii, tăgăduiți tocmai acea istorie. Strigătul de la Miezul Noptii nu este doar solia lui Samuel Snow la adunarea de tabără de la Exeter; el este experiența timpului de întârziere. Aici conducea Domnul. Nu avem nimic de temut pentru viitor, decât dacă uităm călăuzirea Domnului în istoria noastră trecută—această istorie a timpului de întârziere și a Strigătului de la Miezul Noptii, unde El aduce la punctul culminant Evanghelia Veșnică în Istoria Millerită, producând două clase de închinători.

Scrieri timpurii, pagina 74: „Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuie să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.”

Taina fărădelegii și procesul de încercare

Dacă am avea timp, am putea discuta taina fărădelegii. Taina fărădelegii poate avea mai mult de o definiție corectă, însă aici se referă la lucrarea lui Satana de a amesteca răul cu binele, adevărul cu rătăcirea, în istoriile sacre în care Domnul Își pune poporul la probă. În istoriile sacre ale Scripturii în care Domnul Își aduce poporul într-un proces de încercare, veți vedea întotdeauna taina fărădelegii — activitatea lui Satana de a amesteca adevărul cu rătăcirea. Când oamenii ajung în acest punct de încercare, taina fărădelegii a întunecat problemele în cauză.

Când a venit vremea încercării lui Noe, Biblia ne spune că sămânța lui Satan fusese amestecată cu sămânța lui Dumnezeu înainte de acel timp. Aceasta este ceea ce a făcut ca taina fărădelegii să se împlinească în vremea lui Noe, exprimată în Geneza prin fiii lui Dumnezeu care au luat de soții pe fiicele oamenilor — amestecarea celor două semințe, taina fărădelegii care precede încercarea lui Noe.

La încercarea lui Moise și a Mării Roșii, Scriptura descrie cum Israel, care avea să fie încercat la Marea Roșie și la Sinai, fusese corupt de învățăturile Egiptului după ce stătuse acolo atât de mult timp. Aceasta era taina fărădelegii—faptul de a fi influențat de învățături satanice.

Pe vremea iudeilor, învățăturile grecești au fost cele care au pregătit calea pentru ca Sanhedrinul să respingă procesul lor de punere la încercare.

În istoria millerită, milleriții din bisericile protestante tocmai ieșiseră din cei 1260 de ani de influență papală, care a corupt sămânța curată cu sămânța necurată, producând o taină a fărădelegii care a precedat încercarea istoriei millerite.

Aceasta este taina fărădelegii, care este întotdeauna prezentă.

Dacă studiați modul în care lucrează taina fărădelegii, mergeți la Patriarhi și profeți, primul capitol. Sora White ne spune cum a înfăptuit Satana taina fărădelegii în Cer. În Cer urma să aibă loc o probă cu privire la care îngeri aveau să rămână și care aveau să fie îndepărtați, iar Satana înfăptuia taina fărădelegii chiar acolo, în Cer, înainte de acel proces de încercare.

Satana a făcut aceasta insinuând îndoiala, punând cuvântul său mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și, mai important, călăuzindu-i pe alții să exprime învățăturile sale false — o activitate

sinistră. El ar sădi îndoiala în mintea ta, iar apoi tu ai ieși și ai exprima acea îndoială înaintea unui grup. Dacă cineva s-ar plânge de acea îndoială, s-ar plânge de tine, nu de el.

Recent, un pastor din Spokane, Washington, a comentat despre Early Writings, pagina 74, spunând: „Am mers la dicționarul din vremea și epoca lui Ellen White, Webster's Dictionary, iar figures nu înseamnă nimic care să aibă de-a face cu aritmetica.” Cei mai mulți dintre cei care au auzit aceasta nu ar verifica lucrul acesta și l-ar crede. Cel puțin, acel pastor semăna îndoială cu privire la ceea ce reprezintă cifrele în acest pasaj; în realitate, mințea. Webster's 1828 Dictionary spune: FIGURE, s. În aritmetică, un caracter care denotă un număr, ca 2, 7, 9.

El își exprima îndoiala, făcând lucrarea reprezentată ca taina fărădelegii. El le arăta adventiștilor, dacă sunt dispuși să vadă, că în acest timp din istoria pământului trebuie să înțelegi adevărul pentru tine însuși și să nu ascuți de ființe omenești; pentru că „. . . taina fărădelegii lucrează deja: . . . .”

Scrieri timpurii, pagina 74: „. . . că cifrele erau așa cum le voia El, că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.”

Este o deturnare, iar teologii fac adesea acest lucru. Dacă vrei să înțelegi ce înseamnă un cuvânt în Biblie sau în Spiritul Profetic, nu te uiți mai întâi la dicționare; te uiți la profet. De exemplu, Daniel folosește cuvântul ebraic rum în Daniel 8:11, tradus prin „luat”. Oamenii cred că înseamnă „îndepărtat”, însă Daniel folosește rum de alte cinci ori și niciodată nu înseamnă „a lua” — înseamnă „a înălța și a exalta”. Așadar, a crede că rum în Daniel 8:11 înseamnă „a lua” înseamnă a urma tradiția, nu felul în care a folosit Daniel cuvântul.

În mod asemănător, în ceea ce o privește pe Ellen White: dacă doriți să susțineți că, în Early Writings, 74, „figures” înseamnă figuri artistice sau grafice, ați putea spune: „Dicționarul din vremea lui Ellen White nu spune că figures înseamnă aritmetică”, mizând pe faptul că cei mai mulți oameni nu vor verifica. Dar, dacă ar verifica, ar constata că figures înseamnă într-adevăr aritmetică.

Dar primul loc la care mergi este chiar Ellen White însăși: Ce înțelege ea prin cifre? În Early Writings, pagina 74, ea spune: „Mâna Sa era deasupra și ascundea o greșală în unele dintre cifre”, iar la pagina 236 spune: „Mâna Sa acoperea o greșală în calcularea perioadelor profetice.” Profetesa arată limpede că, în terminologia ei, cifrele reprezintă perioadele profetice — calculul aritmetic, nu reprezentarea grafică.

Așadar, asupra a ce Și-a ținut Domnul mâna? Și-a ținut mâna asupra unei greșeli în calcularea perioadelor profetice — cifrele.

Aprobarea dată de Ellen White perioadei de 2520

Aceasta este ideea esențială. Mulți prezintă același mesaj pe care îl prezentăm și noi, iar eu îi susțin. Dar când este vorba despre 2520 și despre dacă Ellen White a crezut că era o profecie validă, acesta este argumentul — aceasta este dovada și de aici ar trebui să începeți. Toate celelalte argumente sunt valide și adevărate, dar acesta este punctul de plecare.

În *Early Writings*, la pagina 74, unde se spune că Domnul Și-a ținut mâna peste o greșeală din unele dintre calcule, ea definește ce înseamnă aceasta în aceeași carte, la pagina 236: „I saw the people of God joyful in expectation, looking for their Lord. But God designed to prove them.” Ea vorbește despre *Tarrying Time* [22 martie 1844], prima dezamăgire.

Ea nu vorbește despre Dezamăgirea din 22 octombrie 1844, deoarece și acolo urmau să fie puși la probă; ci aici ea vorbește despre 22 martie 1844, timpul de întârziere: „Dumnezeu a intenționat să-i pună la probă.” „Mâna Sa a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice.” Cum urma El să-i pună la probă prin timpul de întârziere? Ținându-Și mâna peste înțelegerea lor a perioadelor profetice. Nu aveți nimic de temut pentru viitor, decât dacă uităm cum ne-a condus Domnul în trecut, în istoria milleriților și învățăturile Sale.

Aceste perioade profetice sunt învățăturile care au produs timpul de întârziere. „Mâna Sa a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice. Cei care Îl așteptau pe Domnul lor n-au descoperit această greșeală” — o singură greșeală — „și nici cei mai învățați oameni, care se împotriveau timpului, n-au reușit s-o vadă. Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să treacă printr-o dezamăgire. Timpul a trecut, iar aceia care Îl așteptaseră cu bucuroasă speranță pe Mântuitorul lor erau triști și descurajați, în timp ce aceia care nu iubiseră arătarea lui Isus, ci primiseră solia din teamă, erau mulțumiți că El nu venise la timpul așteptat. Mărturisirea lor de credință nu atinsese inima și nu curățise viața. Trecerea timpului a fost bine calculată pentru a descoperi astfel de inimi. Ei au fost cei dintâi care s-au întors și i-au batjocorit pe cei îndurerați, dezamăgiți, care iubiseră cu adevărat arătarea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în a-Și pune la probă poporul și a-i da o încercare cercetătoare, pentru a-i descoperi pe aceia care aveau să se dea înapoi și să se întoarcă în ceasul încercării.

Isus și toată oștirea cerească i-au privit cu compasiune și iubire pe aceia care, cu dulce așteptare, tânjiseră să-L vadă pe Acela pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngerii pluteau în jurul lor, ca să-i susțină în ceasul încercării lor. Cei care neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, iar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că nu voiseră să primească lumina pe care El le-o trimisese din cer. Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, n-au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost conduși la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifre, iar greșeala — singulară — a fost explicată.

Aici ea explică greșeala din cifrele de pe Harta din 1843 și a definit deja faptul că acele cifre reprezintă perioadele profetice. „Ei au văzut că perioadele profetice se întindeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844.” Sfârșitul discuției! Ellen White își pune pecetea aprobării asupra celor 2520.

Există doar trei perioade profetice pe Diagrama din 1843 despre care ei au înțeles că se încheiau în 1843: cei 1335, cei 2520 și cei 2300. Dumnezeu Și-a ținut mâna peste o greșeală din unele dintre cifre — perioadele profetice de pe această Diagramă — până când mâna Sa a fost îndepărtată. Când El Și-a retras mâna, cei credincioși care așteptau au fost conduși să studieze din nou

perioadele profetice și au descoperit că aceeași dovadă care îi condusesse să prezinte că perioadele profetice se încheiau în 1843 a fost atunci recunoscută ca dovedind că două dintre ele se încheiau în 1844.

Cei 1335 încep în anul 508 d.Hr. și se încheie în 1843. Cei 2520 încep în 677 î.Hr. și sunt afectați de plinătatea anului. Pionierii au crezut că se încheiau în 1843, dar mai târziu au înțeles că aceeași dovadă care i-a condus să prevestească anul 1843 demonstra că profeția celor 2520 se încheia în 1844. Profeția celor 2300 începe în 457 î.Hr., iar ei crezuseră că se încheia în 1843, dar după dezamăgire, prin studiul lor asupra perioadelor profetice, și-au dat seama că se încheia în 1844.

Există doar trei profeții despre care ei au prezis că se vor încheia în 1843, iar una dintre ele chiar se încheie: cea a celor 1335. Această profeție nu este cea asupra căreia Domnul Și-a ținut mâna. Ea identifică istoria milleritilor de la Timpul de Întârziere, trecând prin Strigătul de la Miezul Noptii, până la 22 octombrie 1844.

În prezentarea de ieri, am încheiat cu acest citat din Ellen White: „Ferice de ochii care au văzut lucrurile care s-au văzut în 1843 și 1844.” Aceasta este „Ferice de cel ce vine la 1843.” În paragraful următor, ea spune: „Mesajul a fost dat. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele timpului se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Curând va fi dat un mesaj prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica într-o mare strigare. Atunci Daniel va sta în partea lui, ca să-și dea mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Daniel stând în partea sa de moștenire este versetul 13 din Daniel 12. „Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844” este versetul 12. Ellen White oferă un comentariu divin asupra lui Daniel 12:12–13, spunând că aceste versete nu sunt despre o profeție de timp, ci despre o experiență care include anii 1843 și 1844, produsă de o înțelegere greșită a anului 1843, care produce un timp de întârziere. Când vine timpul de întârziere, „Ferice de cel ce va aștepta.” Deși vedenia întârzie, așteapt-o. Ferice de acela care așteaptă cu credincioșie din timpul de întârziere până când ușa se închide. Ceea ce vede cel credincios în 1843 și 1844 este o binecuvântare care îl conduce în Locul Preasfânt.

Profeția celor 1335 s-a încheiat în 1843, marcând sosirea Strigătului de la Miezul Noptii. Perioadele profetice de 2520 și 2300 se încheie în 1844. Ellen White spune că aceleași dovezi care i-au condus să proclame că cei 2520, 2300 și 1335 se încheiau în 1843 au fost apoi recunoscute ca dovedind că ele aveau să se încheie în 1844.

Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra poziției lor, iar ei au descoperit un timp de întârziere — „Deși [vedenia] zăbovește, așteapt-o.” În dragostea lor pentru venirea imediată a lui Hristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea vedeniei, care fusese menită să-i dea pe față pe adevărații așteptători. Din nou aveau un punct de timp. Totuși, am văzut că mulți dintre ei nu se puteau ridica deasupra cumplitelor dezamăgiri pentru a avea acea măsură de zel și energie care le caracterizase credința în 1843.

Satana și îngerii săi au triumfat asupra lor, iar cei care nu voiau să primească solia se feliicitau pentru judecata lor prevăzătoare și pentru înțelepciunea lor de a nu primi amăgirea, cum o numeau ei. Ei nu și-au dat seama că respingeau sfatul lui Dumnezeu împotriva lor înșiși și că lucrau în unire cu Satana și cu îngerii lui pentru a pune în încurcătură poporul lui Dumnezeu, care trăia potrivit soliei trimise din cer.

În această istorie, există două categorii de închinători. Categoria necredincioasă îi ridiculizează pe cei care așteaptă, dar cei care așteaptă sunt conduși înapoi la perioadele profetice și ajung să înțeleagă că aceeași dovadă care i-a făcut să identifice încheierea celor 2520 și a celor 2300 în 1843 urma să dovedească faptul că acestea se încheiau în 1844.

Deși cei ce așteptau au recunoscut acest lucru, ei nu erau atât de înflăcărați pentru Domnul ca înainte de prima dezamăgire. Ei aveau să fie reaprînși prin solia Strigătului de la Miezul Noptii. Cei ce așteptau înțeleseseră deja anul 1844, sfârșitul profețiilor, înainte de Strigătul de la Miezul Noptii.

Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii le-a îngăduit celor care așteptau să identifice data de 22 octombrie 1844. Având această informație, nu mai era vorba doar de un moment oarecare din anul 1844; era chiar această zi, iar aceasta a dat putere mesajului.

Vedeți procesul? Învățăturile care produc această experiență sunt trei profeții: 1335, 2300 și 2520.

După ce au înțeles aceasta, au început să vestească: „Ieșiți din Babilon.” Aceasta este Solia celui de-al Doilea Înger.

Să fim clari: ce se încheie la timpul de întârziere? Folosirea Hărții din 1843. Ei au pus deoparte această Hartă deoarece acum înțelegeau că Domnul venea în 1844, în timp ce Harta indica 1843. Astfel, au pus Harta deoparte pentru istoria Soliei celui de-al Doilea Înger.

Care devine mesajul lor în istoria celui de-al Doilea Înger? Ultimul paragraf explică.

Credincioșii acestei solii au fost asupriți în biserici. Pentru un timp, aceia care nu voiau să primească solia au fost împiedicați de teamă să dea frâu liber simțămintelor inimii lor; dar trecerea timpului le-a dat pe față adevăratele sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care cei ce așteptau se simțeau constrânși să o poarte, și anume că perioadele profetice se întindeau până în 1844.

Ce perioade profetice? Cele 2520, 2300 și 1335. Acesta este mesajul lor în această istorie. Acum ei spun: „Înțelegem! Aceste profeții se extind până în 1844.” Mesajul lor în istoria Strigătului de la Miezul Noptii este reprezentat de profețiile de 2520 și 2300 de ani.

Pentru o vreme, aceia care nu voiau să primească solia au fost împiedicați de teamă să dea glas simțămintelor inimilor lor; dar trecerea timpului le-a dat pe față adevăratele sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care cei ce așteptau se simțeau constrânși să o dea, și anume că perioadele profetice se întindeau până în 1844. Cu claritate, credincioșii și-au explicat greșeala—o greșeală singulară—și au arătat motivele pentru care Îl așteptau pe Domnul lor în 1844. Împotrivorii lor nu puteau aduce niciun argument împotriva motivelor

puternice prezentate. Totuși, mânia bisericilor s-a aprins; ele erau hotărâte să nu asculte dovezile și să înlăture mărturia din biserici, pentru ca ceilalți să nu o poată auzi.

Ce se întâmplă când prezinți cei 2520 în legătură cu cele 2300 de zile? În istoria millerită, ajungi să fii dat afară din biserici și se depune un efort pentru a reduce la tăcere acel mesaj.

Cei care nu au îndrăznit să le rețină altora lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse au fost dați afară din biserici; însă Isus era cu ei, iar ei se bucurau în lumina feței Sale. Ei erau pregătiți să primească solia celui de-al doilea înger.” *Early Writings*, 235–237.

Fără a intra într-un studiu asupra celor 2520, ceea ce încercăm să arătăm este că Ellen White își pune pecetea aprobării asupra celor 2520. Dacă nu puteți vedea aceasta, trebuie să vă rugați ca Isus să îndeparteze solzii de pe ochii voștri. Ellen White a spus că aceleași dovezi care i-au condus să prezică anul 1843 au fost apoi văzute dovedind că aceste perioade profetice se încheiau în 1844. Ea identifică întotdeauna perioadele profetice, sau cifrele, la plural. Pe Tabela din 1843 există numai trei perioade profetice care se încheiau în 1843.

Cea care se încheie în 1843, cei 1335, cere, pentru corectitudine gramaticală, cel puțin două perioade profetice pentru ca ea să poată spune „figuri” și „perioade profetice”. Dacă sunt trei și înlături una, atunci cele două pe care ea le susține sunt cei 2520 și cei 2300, indiferent de ceea ce ar putea spune oricine altcineva.

În această istorie, inclusiv în Marea Dezamăgire a adventiștilor din 22 octombrie 1844, Domnul producea o experiență în care ei erau dați afară din biserici, pentru ca să stea nu pe influența oamenilor, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie de această experiență pentru a avea credința de a intra împreună cu Isus Hristos în Locul Preasfânt. El îi desăvârșea pentru a aduce la încheiere Evanghelia Veșnică.

Mărturia pionierilor: James White și Uriah Smith

În continuare, îi avem pe doi Pionieri, James White și Uriah Smith. Aceștia sunt principalii bărbați la care fac referire teologii moderni pentru a susține că James White a respins perioada 2520 în 1863, iar Uriah Smith a respins-o în scrierile sale din anii 1870 și 1880.

Ne întoarcem la 1844 și la scurt timp după aceea pentru a vedea cum James White și Uriah Smith descriu această istorie identică pe care Ellen White tocmai a descris-o. Ea vorbește despre perioadele profetice și despre faptul că Domnul Își retrage mâna și Se vede greșeala, iar la fel fac și acești doi pionieri.

Ellen White nu spune „2520” sau „șapte vremi”, însă Uriah Smith și James White o spun. Ei arată limpede că perioadele profetice recunoscute în această istorie au fost 2520 și 2300.

James White, *Review and Herald*, volumul 1, 9 iulie 1851: „Spune un obiectant: «Nu cred că strigătul de la miezul nopții a fost încă dat.» Nici noi nu credem că strigătul de la miezul nopții a fost auzit de noi sau că va fi vreodată. Strigătul din Matei 25:6, «Iată, mirele vine», se află în istoria unei căsătorii orientale. Dar că un strigăt a fost dat și primit pe deplin de întregul corp advent în toamna anului 1844, care se compară bine cu strigătul de la miezul nopții din pildă,

nu ar trebui să fie negat de aceia care au avut o experiență în el.”

James White tratează o istorie în care oamenii resping Strigătul de la Miezul Noptii și cad de pe cărare. El răspunde la aceasta și va discuta această istorie.

A venit la timpul potrivit. Strigătul din parabolă a urmat imediat după întârziere și după ațipire și somn. Acesta a urmat întârzierii noastre, după ce fuseserăm dezamăgiți, și a ajuns la urechile noastre în timp ce ne aflam într-o stare de amorțeală. Acel strigăt le-a trezit pe cele zece fecioare și le-a făcut să-și pregătească candelile. Acesta, însoțit de puterea Duhului, a trezit poporul Advent și l-a condus să cerceteze Biblia cum nu o mai făcuse niciodată și să se consacre pe sine și bunurile sale pământești în întregime Domnului. Cei care au vestit strigătul că Domnul avea să vină în luna a șaptea, 1844, au văzut limpede că perioadele profetice ajungeau până la acel timp; prin urmare, dovada care fusese prezentată din perioade pentru a arăta că Adventul avea să fie în 1843 dovedea că avea să fie în 1844. Atunci am văzut o greșală în acel mod de calcul care încheia cele 2300 de zile în 1843. Niciunul dintre aceia care au scris împotriva Adventului nu a văzut-o. Mâna Providenței — cu „P” mare — a acoperit greșala — la singular — până când a venit timpul să fie văzută. Greșala consta în faptul că s-au scăzut 457 de ani întregi din cei 2300, ceea ce lăsa 1843, fără să se țină seama deloc de fracțiunea din anul 457 î.Hr. care trecuse atunci când a fost dată porunca de la care sunt socotite cele 70 de săptămâni.

„Mințile noastre au fost îndreptate spre acel moment de timp, [1843,] datorită faptului că, datând diferitele perioade profetice de la acei ani în care cei mai buni cronologi fixează împlinirea acelor evenimente care urmau să marcheze începutul lor, toate păreau să se încheie în acel an.”

Acum ne spune perioadele profetice despre care ei credeau că se încheiaseră în 1843.

„Aceasta era însă numai aparent.” Numai aparent se încheiau în 1843. Ei aveau să descopere că se încheiau în 1844.

„Datăm «cele șapte vremi», sau 2520 de ani, de la captivitatea lui Manase, care este, cu mare unanimitate, plasată de cronologi în anul 677 î.Hr.” Acestea sunt perioadele profetice cu care aveau de-a face. „Această dată este singura de la care am socotit vreodată începutul acestei perioade; iar scăzând 677 î.Hr. din 2520 de ani, rămânea anul 1843 d.Hr. Noi însă nu am observat că, întrucât ar fi fost nevoie de 677 de ani deplini î.Hr. și de 1843 de ani deplini d.Hr. pentru a împlini 2520 de ani, aceasta ne-ar fi obligat, de asemenea, să extindem această perioadă până atât de departe în anul 1844 d.Hr. cât ar fi putut ea să fi început după începutul anului 677 î.Hr.”

Perioadele profetice în care „mâna Providenței i-a ținut mâna deasupra greșelii” au inclus și perioada de 2520.

Uriah Smith: „Pe măsură ce timpul s-a prelungit dincolo de anul 1843 d.Hr., mulți au început să cerceteze motivele dezamăgirii lor cu privire la anul eliberării lor așteptate. Atunci s-a văzut că, dacă toate perioadele profetice își aveau începutul în anii î.Hr., unde le-am dat întotdeauna începutul, ele nu aveau să se încheie, fiecare în parte, chiar și presupunând că

cronologia noastră și data începerii lor erau corecte, decât cândva în cursul anului 1844. Astfel, cele șapte vremi, sau 2520 de ani, începând în 677 î.Hr. — marele jubileu, sau 2450 de ani [nereprezentată nici pe diagrama din 1843, nici pe cea din 1850.], începând în 607 î.Hr. — și cei 2300 de ani din Daniel, începând în 457 î.Hr. — întrucât o parte din fiecare dintre acei ani, de la care perioadele profetice erau date în mod respectiv, trecuse înainte de producerea diferitelor evenimente care le marcau începutul, era necesar ca ele să se prelungească până atât de departe în anul 1844 d.Hr., pe cât începuseră ele, în mod respectiv, după începutul anilor î.Hr. de la care sunt socotite fiecare în parte, pentru a se împlini fie numărul de ani din fiecare, fie pentru a se verifica exactitatea cronologiei noastre. Însă nu exista niciun indiciu cu privire la timpul din anii î.Hr. respectivi la care au început diferitele perioade; și, în consecință, timpul din anul încheierii lor nu putea fi marcat cu exactitate.”

Uriah Smith și James White mărturisesc amândoi că perioadele profetice recunoscute ca încheindu-se în 1844 au fost cei 2520 și cei 2300 de ani, folosind aceleași expresii ca Ellen White în *Experiențe și viziuni*, pagina 236 și următoarele.

Lanțul Adevărului: punctele de început ale lui William Miller

Scrieri timpurii, pagina 230: „Dumnezeu a trimis pe îngerul Său” — îngerul Gabriel — „să miște inima unui fermier” — William Miller — „care nu crezuse Biblia, pentru a-l conduce să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, ca să-i călăuzească mintea și să-i deschidă înțelegerii profețiile care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat, și a fost condus să cerceteze verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație Cuvântul lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt, pe care îl considerase lipsit de inspirație, se deschidea acum înaintea privirii sale în frumusețea și slava lui. A văzut că o parte a Scripturii o explică pe alta” — Gabriel i-a arătat metoda pe care o numim dovedire prin texte, rând peste rând, aici puțin și acolo puțin.

Gabriel i-a oferit începutul lanțului adevărului și metoda de a demonstra prin texte biblice.

William Miller, *Advent Review and Sabbath Herald*, 18 aprilie 1854: „Dintr-un studiu mai aprofundat al Scripturilor, am ajuns la concluzia că cele șapte vremi ale supremației neamurilor trebuie să înceapă atunci când iudeii au încetat să mai fie o națiune independentă, la robia lui Manase, pe care cei mai buni cronologi o plasau în anul 677 î.Hr.; că cele 2300 de zile au început odată cu cele șaptezeci de săptămâni, pe care cei mai buni cronologi le datau din anul 457 î.Hr.; și că cele 1335 de zile, care încep cu încetarea jertfei necurmăte și cu așezarea urâciunii pustirii [Daniel 12:11], trebuiau să fie date de la instaurarea supremației papale, după îndepărtarea urâciunilor păgâne, și care, potrivit celor mai buni istorici pe care i-am putut consulta, ar trebui să fie datată cam din anul 508 d.Hr.”

Ellen White spune că Gabriel i-a dat lui William Miller începutul lanțului adevărului, iar William Miller mărturisește că cele trei puncte de început care i-au fost date sunt d.Hr. 508, 677 î.Hr. și 457 î.Hr. Îngerul Gabriel i-a dat punctele de început ale acestor profeții, care au produs istoria Strigătului de la Miezul Noptii.

Ultima amăgire: respingerea Spiritului Profeției

Solii alese, cartea 1, pagina 48: „Satana este... neîncetat stăruitor în a introduce ceea ce este fals — pentru a-i îndepărta pe oameni de la adevăr. Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu.” Ultima amăgire a lui Satana este să nimicească Spiritul Profeției.

Dacă respingeți aceste adevăruri fundamentale, respingeți simultan Spiritul Profetic. Ellen White își pune aprobarea asupra perioadei 2520. Respingând 2520, aruncați și copilul, și apa din copaie.

„Satana . . . împinge neconștient înaintea ceea ce este fals — pentru a-i abate pe oameni de la adevăr. Chiar ultima amăgire a lui Satana va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Unde nu este nicio vedenie, poporul piere» (Proverbele 29:18).” Ea vorbește despre respingerea Spiritului Profeției și, în legătură cu aceasta, spune că, dacă respingi Spiritul Profeției, acolo unde nu este nicio vedenie poporul piere. Ce este vedenia? Dacă respingi Spiritul Profeției, care este vedenia care îți lipsește?

„Scrie vedenia și sap-o pe table, ca să poată fi citită cu ușurință.” Habacuc 2:2 (KJV). Dacă respingeți Spiritul Profeției, veți respinge și Tabela din 1843; iar, dacă respingeți această Tabelă, respingeți Spiritul Profeției.

„Satana va lucra cu ingeniozitate, în diferite feluri și prin diferite instrumente, pentru a zdruncina încrederea poporului rămășiței lui Dumnezeu în mărturia adevărată. Se va aprinde o ură împotriva Mărturiilor, care este satanică.” Uneori ne gândim la „satanic” ca la fapte sinistre, dar în Patriarhi și Profeți ni se spune că Satana lucrează prin insinuarea îndoielilor. Acesta este atacul satanic împotriva Spiritului Profetic și a acestor adevăruri fundamentale. El se realizează prin oameni în care ar trebui să avem încredere, oameni care insinuează aceste îndoieli.

„Se va aprinde o ură împotriva Mărturiilor, care este satanică. Lucrările lui Satana vor urmări să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de liberă pentru a-și introduce amăgirile și a lega sufletele în rătăcirile sale dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate în seamă.” Selected Messages, cartea 1, 48.

Pe măsură ce aducem aceasta la încheiere, atunci când sora White spune că nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât să uităm călăuzirea Domnului, eu spun că acea călăuzire a Domnului despre care vorbește ea este istoria de la Timpul de Așteptare până la ușa închisă — istoria reprezentată prin expresia „Strigătul de la Miezul Noptii”. Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât să uităm cum ne-a călăuzit Domnul în experiența Strigătului de la Miezul Noptii și, de asemenea, învățăturile legate de această călăuzire. Învățăturile care au produs această experiență sunt cele trei profeții de timp, care încep cu date date lui William Miller de către îngerul Gabriel. Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât să uităm aceste învățături, inclusiv 2520, care au produs experiența Strigătului de la Miezul Noptii, în timp ce Domnul i-a călăuzit pe milleriți prin punctul culminant al Evangheliei Veșnice.

Spalding and Magan, paginile 305–306: „Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care își iau poziția sub steagul lui Satana își vor părăsi mai întâi credința în avertizările și mustările cuprinse în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu.” Voi respingeți Fundamentele, respingeți Duhul Profeției. Dacă respingeți Duhul Profeției, respingeți Fundamentele. Ele merg împreună. Unde nu este Duhul Profeției, nu este nici vedenie.

Chemarea la o consacrare mai deplină și la o slujire mai sfântă se face și va continua să se facă. Unii dintre cei care acum rostesc sugestiile lui Satana își vor veni în fire. Sunt unii aflați în poziții importante de încredere care nu înțeleg adevărul pentru acest timp. Lor trebuie să li se dea solia. Dacă o primesc, Hristos îi va primi și îi va face împreună-lucrători cu El. Dar dacă refuză să asculte solia, își vor lua poziția sub steagul negru al Prințului întunericului.

„Sunt îndrumată să spun că adevărul prețios pentru acest timp se deschide tot mai limpede înaintea minților omenești. Într-un sens deosebit, bărbații și femeile trebuie să mănânce trupul lui Hristos și să bea sângele Său. Va avea loc o dezvoltare a înțelegerii, căci adevărul este capabil de o continuă extindere. Inițiatorul divin al adevărului va veni într-o comuniune tot mai strânsă cu aceia care stăruiesc să-L cunoască. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu primește Cuvântul Său ca pâinea cerului, va cunoaște că ieșirile Lui sunt pregătite ca zorile dimineții. Ei vor primi putere spirituală, după cum trupul primește putere fizică atunci când hrana este mâncată.

Nu înțelegem nici pe jumătate planul Domnului de a-i scoate pe copiii lui Israel din robia egipteană și de a-i conduce prin pustie în Canaan.

„Pe măsură ce adunăm razele divine care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai clară a economiei iudaice și o apreciere mai profundă a adevărurilor ei importante. Cercetarea noastră a adevărului este încă incompletă. Am adunat doar câteva raze de lumină. Cei care nu sunt zilnic studenți ai Cuvântului nu vor dezlega problemele economiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile predate prin serviciul de la templu. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a marelui Său plan. Viața viitoare va desfășura semnificația legilor pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat poporului Său.” Spalding and Magan, 305–306.

Acei adventiști care primesc semnul fiarei, stând sub steagul lui Satana, leapădă mai întâi Spiritul Profeției.

În acest pasaj sunt două categorii: aceia care merg înainte pentru a-L cunoaște pe Domnul, continuă să mănânce trupul Său și să bea sângele Său și continuă să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, și aceia care nu o fac. Dezvoltarea adevărului nu este încheiată; ei vor avea lucruri de spus despre slujirea Sanctuarului care nu au fost încă spuse. Ei vor accentua schimbarea de dispensațiune din vremea lui Hristos, prefigurând schimbarea din timpul millerit, arătând înainte spre dispensațiunea când Hristos trece de la Judecata celor morți la Judecata celor vii. Ei vor avea lucruri de spus despre Sanctuar și despre felul în care Domnul Își marchează mișcările în aceste schimbări de dispensațiuni prin revărsarea Duhului Său.

Încă câteva citate și suntem aproape gata.

Acei adventiști de ziua a șaptea care resping Strigătul de la Miezul Noptii cad de pe cale, respingând călăuzirile Domnului și învățăturile doctrinare care dau naștere istoriei Strigătului de la Miezul Noptii. De aceasta trebuie să ne temem — să respingem acele învățături și să nu înțelegem acea experiență. Procedând astfel, respingem Spiritul Profetei.

Sora White își pune pecetea aprobării asupra perioadei de 2520. Vom arăta cum își pune pecetea aprobării și asupra altor adevăruri de pe Tabela din 1843.

La sfârșitul lumii, când toate acestea vor ajunge la punctul culminant al Evangheliei veșnice în istoria noastră, adventismul va fi confruntat cu procesul de punere la încercare în trei etape, care a fost prefigurat, după cum se vede în experiența lui William Miller.

William Miller a făcut trei greșeli: (1) El a respins Strigătul de la miezul nopții și a căzut de pe cărare în lumea rea de dedesubt. (2) După aceea, și-a pus încrederea în influența omenească, Joshua Himes. (3) El a respins Sabatul.

S-a ridicat o întrebare: „A respins el Sabatul sau Sanctuarul?” Este posibil ca învățătura care, în acea perioadă de timp, s-a mutat de la sanctuarul de pe pământ la Sanctuarul din Cer să nu fi fost pe deplin înțeleasă de Miller. Când Ellen White a fost condusă în Locul Preasfânt, ea a văzut Cele Zece Porunci în chivotul legământului, iar porunca Sabatului avea în jurul ei o strălucire sfântă.

Lucrul pe care Miller l-a respins a fost Legea lui Dumnezeu—Sabatul. Astfel, Miller a respins Strigătul de la Miezul Noptii, apoi s-a sprijinit pe carne, iar după aceea a primit semnul fiarei. Aceasta se repetă la sfârșitul lumii.

Mărturii, volumul 5, pagina 211: „Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încrederea.” Ea comentează asupra lui Ezechiel 8 și 9, sigilarea. Sora White spune că sigilarea din Ezechiel 9 este aceeași cu sigilarea din Apocalipsa 7. Ea vorbește despre perioada de timp a sigilării celor 144.000. Ea spune că aceia care trebuiau să fie păzitori își trădaseră încrederea.

„Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat.” Prima lor greșală a fost să se împotrivescă Strigătului de la Miezul Noptii, spunând: „Ceea ce a avut loc în această istorie a Strigătului de la Miezul Noptii nu se repetă.” Ei se abat de pe cale.

„Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea îndurător ca să-și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și siguranță» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai ridica niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile sale și casei lui Iacov păcatele sale. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt aceia care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier împreună.” Testimonies, volumul 5, 211.

Ieremia, vorbind despre a doua greșală a lui William Miller, a spus: „Așa vorbește Domnul: Blestemat este omul care se încrede în om, care face din carne brațul său și al cărui inimă se depărtează de Domnul.” Ieremia 17:5 (KJV). Dacă vă încredeți într-un om, inima voastră se

depărtează de Domnul.

Prima respingere de la sfârșit este Strigătul de la Miezul Noptii, o repetare a manifestării puterii lui Dumnezeu. A doua este sprijinirea pe carne. A treia este Legea Duminicală.

Nu pot exista decât două clase. Fiecare grupare este în mod limpede însemnată, fie cu sigiliul Dumnezeului celui viu, fie cu semnul fiarei sau al icoanei ei. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam alege fie pe Hristos, fie pe Baraba ca conducător al său. Iar toți cei care se așază de partea celor necredincioși stau sub steagul negru al lui Satana și sunt făcuți răspunzători pentru lepădarea lui Hristos și pentru purtarea lor batjocoritoare față de El. Ei sunt socotiți vinovați că răstignesc în chip deliberat pe Domnul vieții și al slavei.” Review and Herald, 30 ianuarie 1900.

Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care își iau poziția sub steagul lui Satana își vor pierde mai întâi încrederea în Spiritul Profeției.

Adventismul repetă procesul de încercare în trei pași pe care William Miller l-a ratat. Dar îngerii așteaptă să-l ridice pe Miller și să-l ducă acasă la Mântuitorul său. Pentru adventiștii care primesc semnul fiarei, aceia nu sunt îngerii care îi așteaptă.

„În mod repetat mi s-a arătat că experiențele trecute ale poporului lui Dumnezeu nu trebuie socotite drept fapte moarte. Nu trebuie să tratăm consemnarea acestor experiențe așa cum am trata un almanah de anul trecut. Relatarea lor trebuie păstrată în minte, căci istoria se va repeta.” Publishing Ministry, 175.

De ce trebuie să ne amintim de Strigătul de la Miezul Noptii? Pentru că istoria se va repeta. În această istorie, mesajul care va provoca zguduirea este 2520 și 2300; din pricina aceasta, oamenii vor fi scoși din biserici.

Dar va fi această istorie, Strigătul de la Miezul Noptii, într-adevăr repetată, sau este doar o simplă istorie? Observați acest citat următor:

Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Minte mea a fost purtată în viitor, când se va da semnalul. „Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.” Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru reumplerea candelor lor, și prea târziu vor descoperi că acel caracter, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil. Review and Herald, 11 februarie 1896.

Această istorie a Strigătului de la Miezul Noptii se repetă întocmai, literă cu literă.

Ellen White a înțeles că profeția celor 2520 era o profeție de timp validă și că a fost folosită de Domnul pentru a produce timpul de întârziere, dezamăgirea care a creat experiența ce i-a pregătit pe bărbați și pe femei să înainteze prin credință împreună cu Hristos în Sfânta Sfintelor.

Încă nu am încercat să demonstrăm cei 2520 din Biblie. În acest studiu despre Cele Două Table ale lui Habacuc, dorim mai întâi să arătăm limpede că Ellen White susține aceste doctrine care sunt respinse de adventism astăzi; apoi vom trece la studiul biblic.

